

Uznanie kultúrnej diverzity ako cieľa politiky sa postupne stáva skutočnosťou v rámci štátov EU a do istej miery sa uplatňuje aj v ďalších vyspelých krajinách sveta. Oblasť jazykovej politiky sa však líši štát od štátu a v podstate neexistuje jednotný postup konštituovania oficiálnych jazykov. V súčasnom multi kultúrnom svete je nevyhnutné prehodnotiť jazykovú situáciu, a snažiť sa o jazykovú diverzitu ako cieľ politiky, kde musíme na samom začiatku uznať, že je to problematika vyžadujúca sociálnu intervenciu, tak ako uvádza Grin. Uznanie lingvistickej diverzity ako cieľa politiky napomáha formulovať riešenia zložitých problémov ako sú jazykové práva. V pojednaní vidíme argumentáciu odborníkov zaoberajúcich sa jazykom smerujúcu ku kritike pretrvávajúceho modelu národných štátov jako jedinej spoločnej kultúrnej identity v súčasných podmienkach polyetnických krajín. Jazyková diverzita neznamená pre spoločnú kultúrnu identitu občanov štátu hrozbu, naopak rozšírenie jazykových preferencií by viac odpovedalo demografii týchto štátov.